

[Johan Nielsen.]

leden dag. Kirkeministeren mente, at hvis man ville have en kirkelig handling anderledes, skulle man betale. Det kan jeg være enig med ham i, når det gælder et bryllup, men ikke når det gælder en begravelse. Det for mig eneste forsonende moment med hensyn til døden er, at den er så demokratisk. I den danske salmebog står der med hensyn til døden:

„Vi går derned,
hvor usselhed
og rigdom lige gælder.“

Det har altid pint mig en lille smule, at der er nogle, der har kunnet betale sig til en flottere begravelse end andre. Derfor synes jeg, vi skulle lønne vore kirkefunktionærer sådan, at ingen skal kunne betale dem til at gøre noget flottere end andet.

Jeg vil ikke ofre et ord på de højere prælater og os, som er i højeste lønningsklasse. Jeg vil sige, at jeg glæder mig til, at vi formentlig kommer tilbage til dette, så vi kan råde bod på den uret, der er begået mod de unge præster.

Med hensyn til det ændringsforslag, hr. Morten Lange har fremsat, ankede han over, at det var forbigået i tavshed. Derfor skal jeg hilse fra mit parti og sige, at selv om vi sætter stor pris på hr. Morten Lange, forsøger vi i dette tilfælde hr. Morten Lange og alle hans gerninger og alt hans væsen. Vi kan ikke stemme for hans ændringsforslag.

Nordqvist: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om den almindelige tjenestemandsslov, altså lovforslag nr. 194, forslag til lov om statens tjenestemænd.

Gennem tiderne har mange mennesker fundet tilfredsstillelse ved en offentlig ansættelse, vel først og fremmest fordi de pågældende har haft interesse for dette arbejde. Men to andre faktorer har uden tvivl været medvirkende til de pågældendes valg af livsstilling, nemlig trygheden og pensionen, sikkerheden mod pludselig at blive sat på porten og bevidstheden om efter et langt

livs slid at kunne nyde livsaftenen i nogenlunde trygge kår.

Disse to forhold, der i parentes bemærket har kunnet motivere en lavere aflønning, har i dag ikke tilnærmelsesvis den samme betydning. Hvor mærkeligt det end lyder, er politikerne i dag dygtigere til at styre økonomien, og også den tekniske udvikling vil bidrage til økonomisk stabilitet. På baggrund af den hastigt stigende produktivitet er det ikke urealistisk at forvente, at vi i løbet af 10-12 år har en velstands- og pristalsreguleret pension til alle, tilstrækkelig til at dække mere end de nødvendige behov.

Ved vurderingen af, om vi fortsat bør have et tjenestemandssystem, hvad jeg altså ikke anser for givet, må den tekniske revolution, vi står på tærskelen til, tale med megen vægt. Tempoet er så voldsomt, at selv folk med tekniske hjernevindinger måber, og vi andre uden den tilstrækkelige fantasi kan i kulturministerens fortrinlige redogørelse nr. 517 læse os til, hvad der venter os på godt og ondt. Det er især den accelererende datateknik, der kan ændre vor daglige tilværelse. Boligen og arbejdspladsen vil totalt ændres, men det vigtigste i denne forbindelse, selve arbejdet, vil også fuldstændig skifte karakter. Selv højt uddannede må affinde sig med skiftende arbejdspladser og en livsvarig uddannelse.

I løbet af få år vil formentlig hele den kollektive trafik kunne fjernstyres, og da vi allerede i dag kan præstere en maskine, der er i stand til at spille skak i mesterklassen, tror jeg ikke, det er usandsynligt, at vi, meget før vi ønsker det, alle sammen bag øret kan få indopereret et lille sende- og modtagerapparat, der direkte til datamaskinen kan overføre tanker — forhåbentlig dog sådan, at dagdrømme og andre uvedkommende betragtninger, der ikke er beregnet på modtageren, forbliver inde i knolden.

Det er indlysende, at man på denne vis kan forenkle enhver administration, der i øvrigt må se i øjnene, at maskiner med stadig kortere intervaller vil overflødiggøre den menneskelige arbejdskraft. Denne udvik-